

og af Hensyn dertil gjøre særegne Undtagelser i den Pensioneringsplan, som vi have fundet hensigtsmæssig for Theatret i det Hele. Og saa Capellet's Pensionering maa gaae ind under de almindelige Bestemmelser, skjøndt Grundene ikke i deres hele Omfang passe paa det. De opstillede Regler ville formeentlig ikke være til dets Medlemmers Skade, da de i Reglen ikke afgaae i en ung Alder.

Den ovenstaaende Betragtning vinder i Styrke, naar man tager Hensyn til, at Theatret som Statsinstitution har den Særegenhed, at omtrent Halvdelen af de derved ansatte Personer ere Damer, for hvilke der ikke alene ikke gives Statsembeder udenfor Theatret, som de kunne beklæde, men for hvilke det endogsaa er overmaade vanskeligt paa nogen anden Maade at sikke sig et rindeligt Udkomme. Theatret har taget i sin Tjeneste endeel Damer, som attraaede en bedre Livsstilling end den, de ellers kunde erhverve, og Tilstrømningen dertil vil i Fremtiden rimeligviis endog forstærkes, da Udsigten til at erholde livsvarige Pensioner er gaaet tabt for Embedsmænds Døtre. Medvirkning af disse vil Theatret i Regelen kunne sikke sig for en moderat Betaling uden dertil at knytte Tilfagu om en i de første Tjenestearaar stærkt stigende Pension, som det maaskee netop vilde findes vanskeligt at nægte dem i mange Tilfælde, hvor de maatte ønske at forlade Theatrets Tjeneste af andre Grunde end de ved Pensionsloven hjemlede. Vi henviser her til den ovenfor anførte Liste, som netop ved den qvindelige Del af Personalet viser et paafaldende Misforhold imellem Antallet af de tjenstgjorende og pensionerede Kunstnere.

af alle disse Grunde maae vi ansee det for tilraadeligt, at Pensionskalaen for Theatrets Vedkommende modificeres saaledes, at de yngre Kunstnere kun faae Ret til en forholdsviis mindre Pension end andre Statsembedsmænd, hvormod Skalaen af Tjenesteaarene stiger hurtigere for de ældre Tjente, hvilket Sidste vi finde billigt for Standen og hvad for den kgl. Kasse i og for sig ikke er forbundet med noget reelt Tab, fordi den kgl. Ansættelse efter vort Forslag af andre Grunde skydes, i det korteste, 3 Aar tilbage, hvorfor hiin Modification heller ikke kan siges i Realiteten at

gjøre noget. Brud paa den i Pensionsloven 5te Januar 1851 indeholdte almindelige Bestemmelse om den Embedstid, efter hvilken et Pensionsmaximum af $\frac{2}{3}$ af Gagen kan naaes.

Til hvilket Punkt ifølge disse vore Forslag den for Theatret nødvendige Pensionssum vil kunne nedbringes, er det vanskeligt allerede nu at bestemme. Men da Summen af Gagerne for dem, der ifølge de nægtende Regler have Afgang til kgl. Ansættelse (foruden Gagerne for de 4 Embedsmænd, der ifølge vore Forslag i Fremtiden fra Begyndelsen skulle have kgl. Ansættelse), udgjør henved 80,000 Rbd., da den Sum, hvoraf Pensionerne beregnes, ved Spillepræmien forhøies med omtrent 10,000 Rbd., da paa den anden Side Summen af Gagerne for dem, der efter vore Forslag skulle have Afgang til kgl. Ansættelse og dermed til Pensionsberettigelse, kun udgjør lidet over 50,000 Rbd., og da Pensionerne for disse, forsaavidt de afgaae efter en kortere Tjenestetid end 20 Aar, ville blive ikke ubetydeligt formindskede, kan man med Sikkerhed gjøre Regning paa, at Theatrets Pensionskrav vil blive reduceret til mindre end Halvdelen af, hvad det nu udgjør, naar de af os opstillede Regler komme i fuld Virksomhed. Da det nu tillige maa erkjendes, at i Løbet af de sidste 10 Aar et saa betydeligt Antal Pensioneringer har fundet Sted, at Trangen dertil, især naar der kan blive taget Hensyn til en for Diebliffet tilstedeværende Trang, som vi strax nærmere skulle omhandle, i den nærmeste Fremtid vil blive mindre følelig, kunne vi uden at krænke Theatrets Interesser foreslaae følgende Bestemmelser:

- a) den Sum, som nu udgives til Pensioner for Kunstnere, Skuespillere, Musici, Embedsmænd og Betjente, der have været ansatte ved Theatret, maa ikke forøges.
- b) naar noget af denne Sum bliver ledigt, maa kun Halvdelen deraf anvendes til fremtidige Pensioner, indtil det Maximum er naaet, som i Fremtiden skal være normalt for Totalbeløbet af Pensioner til Theaterpersonalet; dog med det nødvendige Tillæg, som i Overgangsperioden skydes af de nu kgl. Ansattes Afgang til efter Lov 5te Januar 1851 at erholde en højere